

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: T. T. N.
st. příslušnost X
bytem X

zastoupen Mgr. Vratislav Tauber, advokát
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2024, č. j. MV-96635-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení shora citovaného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra ČR,

odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 9. 4. 2024, č. j. OAM-16463-14/ZM-2024 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), zastavil správní řízení vedené u něj pod sp. zn. OAM-16463/ZM-2024, jehož předmětem bylo *prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty* žalobce.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná podrobně zrekapitulovala skutkový stav věci a shrnula průběh správního řízení. Následně posoudila zákonnost a správnost prvostupňového rozhodnutí.
4. Po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaná shledala, že toto bylo vydáno v souladu se zákonem. Konkrétně připomněla, že žádost žalobce o prodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty trpěla vadami, protože žalobce nedoložil doklad prokazující zajištění ubytování na území ČR. Správní orgán I. stupně žalobce vyzval k odstranění této vady, k čemuž mu poskytl lhůtu 20 dnů. Kromě toho jej poučil i o charakteru vady, možných způsobech jejího odstranění, jakož i možných následcích, pokud žalobce vadu zavčas neodstraní. Předmětnou výzvu osobně převzal zmocněnec žalobce dne 11. 3. 2024. Žalobce však chybějící doklad ve stanovené lhůtě ani k datu vydání prvostupňového rozhodnutí nedoložil.
5. K námitce žalobce, že daný doklad nemohl doložit proto, že ukončil zaměstnání u předchozího zaměstnavatele, s čímž zároveň pozbyl i své dosavadní ubytování, pak žalovaná uvedla, že tuto skutečnost měl žalobce správnímu orgánu I. stupně sám sdělit a požádat jej o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Prvostupňový orgán nebyl povinen toto dovozovat z řízení vedeného u něj pod sp. zn. OAM-24473/ZM-2024. Pro důvod zamítnutí žádosti je rovněž irelevantní, že docházelo ke změně zaměstnavatele, a tedy doklady vztahující se k zaměstnání žalobce již dále nebyly aktuální.
6. K dokladu o zajištění ubytování ze dne 17. 4. 2024 dodatečně doloženému v rámci odvolacího řízení dne 24. 4. 2024 pak žalovaná s ohledem na koncentrační zásadu ve smyslu § 82 odst. 4 s. ř. přihlédnout nemohla, poněvadž žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, jenž by mu bránil doklad o zajištění ubytování doložit již v rámci řízení před prvostupňovým orgánem, respektive požádat o prodloužení lhůty k jeho doložení.
7. Jelikož žalovaná v projednávané věci shledala naplnění důvodu pro zastavení správního řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdila.

III. Žaloba

8. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, protože již v rámci odvolání poukazoval na to, že doklad o zajištění ubytování v ČR v řízení před prvostupňovým orgánem doložit nemohl.
9. Již tehdy žalované vysvětlil, že v průběhu lhůty určené k doložení dokladu skončil jeho pracovní poměr u tehdejšího zaměstnavatele, na jehož trvání bylo přímo vázáno i

ubytování, jež žalobce musel opustit. Posléze žalobce získal nové zaměstnání a spolu s ním i ubytování, přičemž nový doklad o zajištění ubytování zaslal spolu s odvoláním. Žalovaná tak byla povinna posoudit, zda dodatečně doložený doklad o zajištění ubytování lze považovat za novou skutečnost či důkazní návrh podle § 82 odst. 4 s. ř., který žalobce nemohl uplatnit dříve. S ohledem na okolnosti věci přitom měla žalovaná k dodatečně doloženému dokladu přihlídnout.

10. Zároveň má žalobce za to, že prvostupňový orgán nemohl přistoupit k zastavení řízení, pokud žádost zjevně trpěla vadami, které ji činily nezpůsobilou projednání. Žádost se totiž vztahovala k pracovnímu místu u zaměstnavatele, u něhož v meziobdobí pracovní poměr žalobce skončil. Tuto skutečnost bývalý zaměstnavatel žalobce oznámil úřadu práce, jenž ji oznámil správnímu orgánu I. stupně. Ten pak měl žalobce vyzvat k odstranění vady ve smyslu § 45 odst. 2 s. ř., což však neučinil.
11. S ohledem na tyto nedostatky žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

12. Ve vyjádření ze dne 3. 10. 2024 žalovaná potvrdila, že v nyní řešené věci byly splněny podmínky pro zastavení řízení. K námitce, dle níž měla přihlídnout k dodatečně předloženému dokladu o zajištění ubytování, pak žalovaná uvedla, že pokud žalobce nemohl ve lhůtě určené správním orgánem I. stupně požadovaný doklad doložit, měl tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně sdělit a požádat jej o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. To však neučinil, v řízení byl pasivní a lhůtu k odstranění vad žádosti nechal marně uplynout.
13. Za situace, kdy byl žalobce řádně vyzván k doložení dokladu o zajištění ubytování, byl naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud žalobce nevyzval k odstranění i další vady žádosti a řízení zastavil. Jelikož správní orgány postupovaly zcela správně, žalovaná krajskému soudu navrhla zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu je založena zejména žádost žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 11. 3. 2024, ze které vyplývá, že v okamžiku podání žádosti byl žalobce zaměstnán na pozici dělníka u společnosti TAMDA BRNO s. r. o. na základě pracovní smlouvy uzavřené s platností na dobu neurčitou. Součástí správního spisu je potom i samotná pracovní smlouva ze dne 1. 6. 2021, včetně dodatků a mzdového výměru, výsledky lustrace z CIS k osobě žalobce, opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob, souhlasné závazné stanovisko Úřadu práce ČR, jakož i kopie cestovního pasu žalobce.
15. Výzvou ze dne 11. 3. 2024 (doručenou zástupci žalobce téhož dne) vyzval prvostupňový orgán žalobce, aby ve lhůtě 20 dnů odstranil vady podané žádosti, konkrétně doložil chybějící doklad o zajištění ubytování. Jelikož žalobce předmětný doklad nedoložil, bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání ze dne 16. 4. 2024, jež následně doplnil a předložil též nový doklad o zajištění ubytování na adrese X., vystavený ubytovatelem dne 17. 4. 2024. K tomu uvedl, že doklad nemohl doložit dříve. O odvolání posléze žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, které je předmětem nynějšího řízení před krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
17. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Úvodem se krajský soud musel zabývat namítanou *nepřezkoumatelností* napadeného rozhodnutí, neboť platí, že nepřezkoumatelné rozhodnutí nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru.
21. Krajský soud vyhodnotil napadené rozhodnutí a uvádí, že úvahy o nepřezkoumatelnosti nejsou namístě. Nepřezkoumatelnost představuje závažnou vadu rozhodnutí, v jejímž důsledku není rozhodnutí *per se* srozumitelné, nebo nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Ani jedna z těchto situací v projednávané věci nenastala. Z napadeného rozhodnutí je jasné patrné, jak žalovaná rozhodla, i to, jaké konkrétní důvody ji k jejím závěrům vedly. Zdejší soud konstatuje, že aplikace institutu nepřezkoumatelnosti nalézá svého uplatnění v případech zásadně odlišných od případu žalobce (srov. zde zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či též rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, či ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Zároveň není pravdou a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, že se žalovaná nezabývala námitkou koncentrace řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné patrné, že se žalovaná této námitce věnovala, přičemž ji vyhodnotila jako nedůvodnou. Žalovaná k dokladu o zajištění ubytování žalobce v ČR doloženému až v průběhu odvolacího řízení nepřihlédla proto, že žalobce neuvedl žádný relevantní důvod ve smyslu § 82 odst. 4 s. ř., který by mu bránil doložit předmětný doklad již v řízení před prvostupňovým orgánem. Ani v tomto ohledu tudíž krajský soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí neshledal, protože napadené rozhodnutí posoudil z hlediska jeho *zákonnosti* ve světle uplatněných žalobních námitek.
23. Žalobce v žalobě formuloval dvě samostatné námitky. V první řadě rozporoval závěr žalované, že v odvolacím řízení neuvedl konkrétní důvod, proč doklad o zajištění ubytování nedoložil již v řízení před prvostupňovým orgánem. Žalobce namítal, že v odvolání vysvětlil, že daný doklad poskytnout nemohl, neboť v *důsledku ztráty zaměstnání přišel i o ubytování, které mu zajišťoval tehdejší zaměstnavatel*. Zdejší soud se tedy ve světle této žalobní argumentace zabýval tím, (i) zda žalobce tento důvod

- v odvolacím řízení řádně uplatnil, a pokud ano, (ii) jestli případná ztráta ubytování v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně a s ní související nemožnost doložit doklad o zajištění ubytování může představovat kvalifikovanou skutečnost dle § 82 odst. 4 s. ř. vedoucí k prolomení koncentrační zásady, či nikoliv.
24. Podle § 82 odst. 4 s. ř. platí: „*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“
25. Citované ustanovení zavádí tzv. koncentrační zásadu, jejímž cílem je zabránit účastníkům řízení v neustálém předkládání nových skutečností a návrhů na provedení důkazů (novot), jež mohou za určitých okolností paralyzovat rozhodovací činnost správního orgánu a znemožnit vyřízení věci v zákonné lhůtě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60). Novoty uvedené v odvolání či v průběhu odvolacího řízení jsou proto připuštěny jen v případě, že je účastník řízení reálně nemohl uplatnit dříve. Koncentrační zásada se přitom vztahuje výhradně na novoty skutkové (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 9 As 255/2017-47) a dopadá na všechny účastníky řízení (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2012, č. j. 1 As 114/2012-27). Zvláštní postavení pak tato zásada zaujímá především v řízeních zahajovaných na návrh, kde je v zájmu žadatele, aby nashromáždil a správnímu orgánu včas předložil všechny potřebné doklady (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48).
26. Ve své judikatuře se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval i možnou aplikací koncentrační zásady v řízeních ve věcech pobytu cizinců. Přitom dovodil, že i zde se uvedená zásada uplatní a povaha cizineckého řízení *per se* neodůvodňuje žádné odchylky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, či dále též rozsudky ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, či ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36). Ke stejnému závěru pak kasační soud dospěl i v – k nyní souzené věci skutkově a právně přílehlavém – rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48, v němž řešil užití obecné koncentrační zásady podle § 82 odst. 4 s. ř. taktéž *v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR podaném Vietnamskou státní příslušnicí*. Dle Nejvyššího správního soudu je přitom třeba i v tomto typu řízení striktně trvat na dodržení zásady koncentrace, jejíž aplikaci v cizineckém řízení nelze považovat jen za zbytečný formalismus.
27. V nyní posuzované věci žalobce ani na opakovanou výzvu prvostupňového orgánu do vydání prvostupňového rozhodnutí nedoložil doklad prokazující zajištění ubytování v ČR, pročež bylo správní řízení zastaveno pro podstatné vady žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. Tento doklad žalobce předložil až v rámci odvolacího řízení (krátce po podání blanketního odvolání) s tím, že v řízení před prvostupňovým orgánem jej doložit nemohl, neboť přišel o zaměstnání a v důsledku toho i o ubytování zajišťované zaměstnavatelem. Krajský soud konstatuje, že v průběhu správního řízení nijak neosvědčil, že by o své ubytování skutečně přišel, a tedy objektivně neměl možnost požadovaný doklad doložit. Obdobně potom žalobce tuto skutečnost neosvědčil ani v podané žalobě a vše ponechal pouze v rovině tvrzení.

28. Jakkoliv sice zákon v § 82 odst. 4 s. ř. výslovně nepožaduje a nestanoví účastníkům povinnost prokázat důvody, proč nemohli konkrétní skutečnosti či důkazy podstatné z hlediska předmětu řízení uplatnit již v řízení na prvním stupni, lze takovou povinnost účastníků nepřímou dovedit z účelu a smyslu citovaného ustanovení. Z povahy věci se totiž není možné spokojit s tím, aby účastníci řízení bez dalšího jen uvedli (byť i konkrétní) důvod bránící jim v dřívějším uplatnění skutečnosti či důkazu, ale je třeba trvat na tom, aby tvrzený důvod též odpovídajícím způsobem prokázali. Krajský soud uvádí, že prostý jazykový výklad bez zohlednění smyslu a účelu zákona by vedl *de facto* k absurdním závěrům, neboť k účinnému prolomení koncentrační zásady by účastníkům stačilo v podstatě jen tvrdit libovolný důvod (zpravidla však takový, který bude mít u správních orgánů co možná největší šanci na úspěch). Z toho důvodu je proto nezbytné dané ustanovení vykládat tak, že účastníci mají povinnost způsobem odpovídajícím okolnostem věci prokázat (resp. osvědčit), že jimi uváděný důvod má oporu v realitě, a tudíž z něj správní orgány pro účely překonání zásady koncentrace řízení mohou vycházet.
29. Krajský soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení nijak neprokázal, že by ve lhůtě stanovené k doložení chybějícího dokladu o zajištění ubytování skončil v dosavadním zaměstnání, tak ani skutečnost, že v důsledku ztráty zaměstnání pozbyl i ubytování, které bylo podle jeho tvrzení nerozlučně spjato právě s výkonem zaměstnání. Součástí předloženého správního spisu není žádný doklad o tom, že by žalobce rozvázal pracovní poměr u svého tehdejšího zaměstnavatele (společnosti TAMDA BRNO s. r. o.), u něhož pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 6. 2021 uzavřené s platností na dobu neurčitou. Předložená pracovní smlouva (včetně dodatků ze dne 1. 9. 2021 a 16. 2. 2022) pak neobsahuje žádné ujednání nasvědčující tomu, že by byl zaměstnavatel v souvislosti s výkonem pracovní činnosti povinen žalobci poskytovat též ubytování, jehož délka by byla odvislá právě od doby trvání pracovního poměru. Žádný takový závazek zaměstnavatele z pracovní smlouvy založené ve správním spisu patrný není, přičemž tato skutečnost též neplyne ani ze souvisejícího správního spisu vedeného u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. OAM-24473/ZM-2024 ve věci oznámení žalobce o změně zaměstnavatele, které žalobce podal dne 16. 4. 2024 a kde je doložena pouze skutečnost, že pracovní poměr u zaměstnavatele TAMDA BRNO s.r.o. skončil ke dni 23. 3. 2024.
30. Na tomto místě pak krajský soud dodává, že s výjimkou pracovní smlouvy, ze které povinnost zaměstnavatele zajistit žalobci po dobu trvání pracovního poměru ubytování ani *cum grano salis* neplyne, žalobce v průběhu celého správního řízení (tj. včetně řízení o odvolání) a ani v podané žalobě nepředložil žádnou dohodu či jiné obdobné smluvní ujednání, jehož předmětem by bylo zajištění ubytování na území ČR jeho předchozím zaměstnavatelem po dobu výkonu pracovní činnosti u něj. Jako vhodný způsob k osvědčení závazku zaměstnavatele poskytnout ubytování se přitom jeví především předložení odpovídající nájemní či podnájemní smlouvy prokazující oprávnění žalobce užívat k bydlení určitou nemovitost po dobu výkonu závislé práce. Jelikož žalobce ke dni rozhodnutí krajského soudu nedoložil žádný dokument podporující jeho tvrzení, že na jeho zaměstnání u společnosti TAMDA BRNO s. r. o. (kde měl jeho pracovní poměr již skončit) bylo bezprostředně navázáno i ubytování, vyhodnotil zdejší soud námitku žalobce jako nedůvodnou.

31. Třebaže zdejší soud námitce žalobce nepřisvědčil, musí zčásti korigovat odůvodnění žalované uvedené v napadeném rozhodnutí, konkrétně že „žalobce *neuvedl žádný relevantní důvod, který by mu bránil doklad o zajištění ubytování doložit již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně*“. Toto tvrzení není přesné, neboť žalobce konkrétní důvod uvedl, nicméně jej žádným způsobem neprokázal. Krajský soud ovšem dospěl k závěru, že taková dílčí nepřesnost nemůže zapříčinit nezákonnost rozhodnutí žalované, neboť ani tak nebyly splněny nutné předpoklady nezbytné k prolomení koncentrační zásady podle § 82 odst. 4 s. ř. Pokud totiž žalobce žádá o prolomení koncentrace z důvodu vzniklého na jeho straně, je povinen konkrétní důvod nejen tvrdit, ale má i povinnost existenci takového důvodu odpovídajícím způsobem osvědčit, což se v řešené věci nestalo (viz výše).
32. Zároveň krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobce, že správní orgán I. stupně nemohl přistoupit k zastavení řízení proto, že žádost trpěla (jinými) vadami, které ji činily nezpůsobilou projednání. Na tomto místě zdejší soud zdůrazňuje, že prvostupňový orgán řízení o žádosti žalobce zastavil z důvodu nesplnění náležitostí žádosti, neboť žalobce nepředložil doklad prokazující zajištění ubytování na území [viz § 31 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 44a odst. 9 písm. a) ZPC]. Jedná se o rozhodnutí procesního charakteru. Za situace, kdy nesplnění byť i jedné jediné procesní podmínky (nedoložení dokladu o zajištění ubytování) stačí k tomu, aby správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobce zastavil z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř., již postrádá jakýkoli smysl zjišťovat případné další vady žádosti, resp. vyzývat k jejich nápravě. I kdyby totiž byly případné další vady žádosti žalobcem řádně a včas odstraněny, z důvodu absence dokladu o zajištění ubytování by se prvostupňový orgán stejně nemohl věci samou zabývat a musel by přistoupit k zastavení řízení pro podstatné vady žádosti.
33. K námitce žalobce proto krajský soud uvádí, že i pokud by se správní orgán I. stupně dozvěděl o tom, že žalobci v průběhu řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty skončil jeho pracovní poměr u společnosti TAMDA BRNO s. r. o., pročez nebylo možné podané žádosti vyhovět, neměl povinnost žalobce vyzývat k nápravě této vady postupem podle § 45 odst. 2 s. ř. Takový postup by byl za daných okolností zjevně neúčelný a na výsledném zásahu do veřejných subjektivních práv žalobce by nemohl nic změnit. I v případě zániku pracovního poměru cizince na pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, je totiž správní orgán povinen řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastavit (viz § 63 odst. 2 věta druhá ZPC). Nic takového však ze správního spisu nevyplývá. Ani tato námitka proto není důvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

34. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, pročez jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. dubna 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce